

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ה

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מ"י פ"ג מהל'
מעשה הקרצנות הלכה
יב:

ו ג מיי פ"א מהלכות כלי
המקדש הלכה ח ופ"ד
הלכה יב:
ז ד מיי שם פ"ד הלכה
יג:

תום' ישנים

[illegible]

סמיכה איבא בניייהו. תימה לי אמאי לא קאמר גמי שריס
מעבצא איבא ציניייהו דלמאן דאמר כל הכתוב צהן
מעבצ מעבצי דכתיב (ויקרא ח) ואת הדם ילך אל יסוד המזבח
וצחטאת כתיב (שמות טז) ואת כל הדם תשפוך אל יסוד המזבח ולמאן

מעבד לא מעבדי וי"ל דלכולי עולמא
שירים לא מעבדי זהו דאפילו ד'
מתנות שכתב לא מעבדי זה אלא
אחת מהן דכתיב (שם) ונתתה על
קרנות המזבח קרנת כתיב וקרא אחת
מעבבא זה ותו לא ואפילו למ"ד
יש אס למקרא שירים לא מעבדי
זה מדכתיב בכתוב ואת כל הדם
תשפוך ולא כתיב ושפכת כל הדם
אל יסוד המזבח דכתיב בתחילת
המתנות ונתת על קרנת א"כ ניתקן
הכתוב ועשאן שירי מזה לומר
שאין מעבבא והכי אמרינן פרק
אזכרה מקומן (זבחים נב.) גבי פר כהן
משיח ואת כל הדם ישפוך אל יסוד
המזבח נתקן הכתוב ועשאן שירי
מזה ופירש"י מדשינה בחילוק לשונו
דבתחילת מתנות כתיב והזה ונתן
והכא כתב ישפך ולא כתב ושפך
ואפילו למאן דפליג התם (י) ואת ליה
דשירים הפנימיים מעבדי היינו
מדכתיב ציו"כ (ויקרא טו) וכלה
מכפר ודרשין מיהא אס כלה כפר
ואס לא כלה לא מעבדי וגמרי פנימיים
מהדדי התם בפרק צ"ש (זבחים מ.)
אכל בשירים החיצונים ליכא מאן
דפליג מיהו צירושלמי קאמר סמיכה
ושירי הדם שאין מעבבא לדורות אין
מעבבא כאן ומשמע דפליגי נמי
בשירים אכל תימה לי לימא הקטרת
אימורים דכתיב בזהוה ענינא
ואין מעבבין לדורות איכא בינייהו
וי"ל דלכולי עולמא לא מעבבדי דאס
דאין מעבבין לדורות היינו משא
דכתיב (ויקרא י) והיה החזה לאהרן
ולבניו ודרשין צ"פ תמיד נשחט
(פסחים נט.) יכול נעמא אימורים או
שאבדו לא יהיו כהנים זולתן בחזה
ושוק תלמוד לומר והיה החזה
לאהרן ולבניו נ"מ וגבי מלוואים
נמי כתיב גבי חזה והיה לאהרן
ולבניו ודרוש מהתם והיה לאהרן
ולבניו מכל מקום;

אֵתְקַשׁ מִשִּׁיחָה לְרִיבּוּיָא
תִּימָה לִי לְשִׁנּוּיָא

קמא דמשני דאליטריך קרא למעוטה
 וני אין לי אלא שנמשח ו' והא כל כמה דלא מייתי קרא דאשר ימשח
 משיחה ו' מדאשכחן התם משיחה וריבוז וגלי בחד מינייהו שבעה הוא
 להש"ס משיחת שבעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוז דכתיב בזהדיא
 משבעה ולא ניבעי משיחה אלא פעם אחת ומשני מדאליטריך קרא
 ו'ג' דלמעטון תרוייהו מעיבזא מ"מ למאור בצי כל ו' :

דבר שאין מעבד בהן לדורות. לקמיה מפרש לה: שירי מאוה. כלומר
שלא חש לחשוב אותה מזוה ולא סמך: כאילו לא כיפר. מן המזוהר:
וכיפר. (לדן כפרה אלל דסד) כלאמרנין צוהבים (דף ו.) כיפר
לגמלא דעיקר כפרה דסד אלל לא כיפר כמי^א (שלא קיים) מזות קונו
המזוהר: ולא קפני מפרשיין.

ווע"פ שלא הופרש אס יארע פסל
צבראשן יעצוד זה השני שמע מינה
פרישה לא מעכצא (צב) עבודה:
יריבוי שצעה. שימש ר"ג שצעה
ימים רופים כשמונן אותם ככהונה
גדולה וילצש שמונה צבדים שצעת
עבודה. וריבוי לשון מרבה מרובה
צבדים שהוא שמשם שצמונה וההייט
צברצבעה: **משיחא שצעה**. [שיחנו
שמן המשחה על ראשו וצין ריסי
עיניו ו' ימים] ר'אופין: **כל הכהנ**
צבון. ו' ימים ימלא וגו' (ויקרא ח).
ויכל מילוי ידיה האמור שם צבישת
צבדים הוא שנאמר (שמות כט) וצגדי
הקודש אשר לאהרן יהיו צביו
אחריו למשחה צבם וגו' ומשיחה
נמי כל שצעה מדלחקש משיחה
לריבוי: **וכפר הכהן אשר ימשה**
אואו. צבי יוה"כ צאחרי מות כתיב:
מה תלמוד לומר. אס ללמד
שתהיה עבודה צב"ג והלא כל
הפרשה צאהרן נאמרה צזאת יבא
אהרן ונתן אהרן והקריב אהרן
וצא אהרן (ויקרא טו): **לפי שנאמר**.
צפרשת ואתה תלזה שצעת ימים
ילצש הכהן תחמיו מצביו העומד
תחת אהרן צכהונה גדולה אשר
יצא ציוס הכפורים אל אהל מועד
לשרת צקדש: אין לי אלא. שהא
סכר לצא אל אהל מועד ציוס
הכפורים אלא מי שנתרצה שצעה
ונשמה שצעה כשנתמנה. ולקמיה
נצמי משיחא שצעה היכא כתיבא:
אפילו שפה אחס לא גרסינו:

מילתא

שבעה ונמשח שבעה נתרבה
ונמשח שבעה מניין תלמוד
את ידו ימ"מ אשכחן ריבוי
מנא לן איבעית אימא מדאיצי
קרא ובגדי הקדש אשר לאהרן
בם את ידם איתקש משיחה ל
מאי טעמא דמ"ד כל הכתוב
אמר קרא ועשית לאהרן ול

מסורת הש"ס

(א) זבחים ו. מנחות לג. ;
(ב) [מנחות שס], ג) (לעיל
ג.]; (ד) [קידושין יד.],
(ה) [ז"ל שמקיים], (ו) [לקמן
ס.];

תורה אור השלם

1. וְסֶמֶךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ
עֵלְהָהּ וְנִצָּחָה לִּדְבַר
עֲלֵיהָ: וְיִקְרָא דָּא
2. בִּי נֶפֶשׁ הַבֶּשֶׂר בָּדָם
הָהוּא וְנִתְּנָה לָכֶם עַל
הַמִּזְבֵּחַ לְתַכְתֵּי
מִשְׁתַּמְכֵּם בִּי הָדָם הָהוּא
בְּנֶפֶשׁ יִכְפֹּר:
וְיִקְרָא דָּא יָא
3. וְאִם לֹא הוּא אֵאָן יָדוֹ
מִשְׁנֵה לְקֹחַ כֶּבֶשׂ אֵיזִי
אֶשֶׁם לְתוֹכָהּ: לְכַפֵּר
עָלֶיהָ וְעִשְׂרוֹ סֵלֶה אֲחָד
בְּלוֹל בְּשֶׁמֶן וְיִקְרָא דָּא
שֵׁמֶן: וְכִפֹּר הַכֹּהֵן אֵיזִי
4. מִשְׁנֵה לְקֹחַ אֶשֶׁר יִמְלֹא
אֵת יָדוֹ לְכַתּוֹב תַּחֲתֵי אֵיזִי
וְלִבֶּשׂ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:
בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:
וְיִקְרָא טוֹ לֵב
5. שְׁבַעַת יְמִים לְבִשְׁם
הַכֹּהֵן תַּחֲתֵי מִגְבֵּי אֵיזִי
יָבֹא אֶל אֲשֵׁר מוֹעֵד
לְשִׁרְתָּ בְּקֹדֶשׁ:
שְׁמוֹת כֹּל
וּבְגֵדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
לְאַתְרוֹן לְדָוִיד לְבִשְׁם אֲחֵרֵיהּ
לְמַשְׁחֵהוּ בָדָם וְלִמְלָאֵם
אֶת יָדָם: שְׁמוֹת כֹּל כֵּט
7. וְעִשְׂתִּי לְאַתְרוֹן וְלִבְגֵי
הָהֶם כְּכֹל אֲשֶׁר יִצְוִי
אֲתָכֶם שְׁבַעַת יְמִים
תִּמְלֹא דָם:
שְׁמוֹת כֹּל לַה

הגהות הב"ח

(א) גמ' הכחוז צהן מעכב
צהן מעכבא כל"ל וכן
צסמוד:

מוסף רש"י

שירי מצודה. שלא נחשבו
עניוין ולא עשה (נחשו)
(ו.) שלא סתם (נמחזז) אלא
מכח"י. כבילו לא כפר.
כאלו לא עשה מזה או
המומחר, דכמצי ומן
ולגלג, ואילו לא כיפר,
דכפרה דגס הוא (נמחזז)
שם. וכפר. לאומי א"ע.
מן כיפר (נבחיט) ש"ס.
שאם עשהה לתגובה
ששירה. שירי מצודה.
לא עשה, מעלה עליו
הכתוב אילו לא כפר.
כאלו לא עשהה מזה
מן הנומחר, וכפר. לאומי
א"ע"י. מן כיפר, שאין
אריך להביא קרבן אחר
(בסור' דהו.)